

sket efter en Kamp mellem det store Reformparti, til hvilket ogsaa det nuværende radikale Parti den Gang hørte, og Socialdemokraterne, altsaa Folketingets daværende Flertal, paa den ene Side og det daværende moderate Parti og Højre paa den anden Side, og der stod Gny, der var ordentlig Kamp her i Tinget i den Anledning. Men nu er det ærede Medlem fra Ringkøbing jo Formand for et regerende Parti, der bestaar af det tidligere moderate Parti og det tidligere Reformparti tilsammen; Socialdemokraterne og de Radikale staa vedvarende paa Folketingets Grundlag af 1899. Der var da nogen Grund til at tro, at det Parti, for hvilket det ærede Medlem fra Ringkøbing er Formand, nu ikke vilde møde den Modstand fra en Del af sit eget Parti mod Grundlaget af 1899, som det mødte den Gang, da de Moderate stod udenfor Partiet; og hvis Lovforslaget altsaa gik her fra Folketinget efter tredie Behandling med en saa overvældende Majoritet, som man havde Lov til at tro, naar det kom til en Realitetsbehandling ved anden og tredie Behandling, tror jeg ikke paa, at Landstinget vilde kunne modsætte sig det Princip, som Folketinget i 1899 havde knæsat. Det er min anden Grund til Skuffelse over, at Lovforslaget end ikke naaede til anden Behandling.

Min tredie Grund er maaske endnu mere dybtgaaende. Det var den, at i Udvalget, om hvis Forhandlinger jeg selvfølgelig ellers ikke har nogen Ret til at fortælle, var det lykkedes det ærede Medlem fra Bække (L. Rasmussen), det ærede Medlem fra Fakse (Stauning) og mig at enes om et Sæt Ændringsforslag, overfor hvilke den højtærede Kultusminister havde erklæret sin Velvillie, og som han ikke havde udtalt nogen Betænkelighed ved at søge gennemført her i Folketinget. Det var Formanden for Udvalget, Hovedrepræsentanten for dette Tings regerende Parti, som var kommen overens med det radikale Venstre og Socialdemokratiet om dette Sæt Ændringsforslag. Men vi, som troede, at dermed havde vi faaet Lovforslaget nærmet til den Magnet, hvorpaa vi kunde faa alle Meninger til at hænge fast, opdagede, at denne Magnetklippe var et Undervandsskær, paa hvilket Sagen strandede. Jeg har, som sagt, ikke Ret til yderligere at komme ind paa, hvordan og hvorfor den strandede, og selv er jeg ikke i dette Øjeblik fuldstændig klar paa, hvorfor det skete. Men saa meget vil jeg sige, at selv om jeg nu kan se, at jeg i Fjor viste en

nyvalgt Parlamentarikers Naivetet, da jeg sagde, at dette Lovforslag maaske vilde gaa herfra Tinget med 100 Stemmer mod 13, ja, mulig med 106 Stemmer mod 7, er det stadig endnu min Anskuelse, at saadan burde det være gaaet, og jeg beklager ærlig talt, at jeg i Løbet af det Aar har haft Lejlighed til at miste denne Form for Naivetet.

Med Hensyn til Sagens Realitet har jeg meget faa Bemærkninger at gøre. Det radikale Venstre erklærer sig gennem mig villigt til paa ny at forsøge at komme den trælse Vej fremad. Vi ere stadig af den Anskuelse, at det er Kommunernes Skyldighed at sørge for, at Børnene i Kommunerne ikke sulte, vi mene stadig, at det er nødvendigt, at Statsmagten viser Kommunerne, at saaledes er dens Opfattelse. Vi ere stadig villige til principielt at gaa tilbage til Folketingets Vedtagelse i 1899, hvorefter det var Kommunerne, som skulde afholde Udgifterne, og vi ere vedvarende villige til, skønt vi mene, at det i og for sig ikke er nogen Skolesag, at holde den indenfor Skolens Grænser. Vi ere altsaa stadig villige til at staa paa det Grundlag, som det var lykkedes os i Fjor at skabe et Sæt Ændringsforslag paa, til hvilke ogsaa en af Reformpartiets Repræsentanter, selve Formanden i Udvalget, havde sluttet sig, og det er altsaa paa ny vort Haab — svagere vel end i Fjor, fordi man er bleven klogere i det Aar, men alligevel et Haab —, som vi paa ny ville føle Skuffelse ved at se beskæmmet, at Forslaget i alt Fald kan komme til en 2den Behandling her i Folketinget. Saa kunne vi faa at se, hvor Modstanden begynder, hvor Sympatien hører op overfor dette lille, rimelige Forslag, som, naar det begrænses saaledes, som jeg her har udtalt, ikke i nogen Maade er revolutionerende, men kun opfylder en simpel Samfundspligt. Der tales undertiden om det Ocean af Humanitet, som man fra visse Sider indenfor Venstre er bange for, at vi skulle drukne i, men her er i alt Fald kun Tale om en ganske lille Indsø, og jeg synes nu, at det er en af de Indsøer, som pynte i et Land. Jeg vil gerne have en 2den Behandling for at vide og forstaa — eller i alt Fald forsøge at forstaa —, hvori Modstanden mod dette Lovforslags Princip bunder. Til Medvirkning hertil tilsiger jeg altsaa Forslagsstillerne det radikale Partis Støtte ved den Udvalgsbehandling, som jeg haaber vil komme. I Realiteten er vor Stilling den samme som i Fjor og den, som det ærede Medlem fra Fakse (Stauning), som den Gang var Forslags-